

[Økonomiministeren.]

tivitet, vi fra socialdemokratiets side må afvise.

Hr. Wilhjem mente at kunne bygge sine bemærkninger om, at indkomstpolitikken kun var lønpolitik, på at henvise til det indgåede septemberforlig og hensigtserklæringen heri. Jeg skal citere fra dette forligspunkt 5, hvor der står:

„Regeringen må sikre, at den nuværende afdæmpning af stigningstakten i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet fastholdes gennem den 3-årige periode, således at erhvervenes konkurrenceevne over for udlandet fortsat forbedres.“

Jeg beder hr. Wilhjem lægge mærke til ordene „pris-, indtægts- og omkostningsniveauet“. De dækker nemlig det, der er alle de fem forligspartiets sammenfaldende opfattelser, og det dækker helt og fuldt socialdemokratiets opfattelse.

Formanden:

Vi går derefter over til tredje og sidste runde, hvor som nævnt ordførere, der har haft ordet to gange, har en taletid på indtil 5 minutter. De ordførere, der ikke har haft ordet, har 10 minutter.

Christophersen (V):

Jeg takker først formanden, fordi han har bragt os ud af en vanskelig situation som følge af, at statsministeren først tog ordet, efter at vi andre havde brugt vores taletid.

Jeg vil godt sige, at det ordvalg og det tonefald, som statsministeren gjorde brug af, måske nok kunne forandre lidt og måske ikke var et ordvalg og et tonefald, som i hvert fald var det, jeg vil kalde klimaforbedrende. Statsministeren brugte den vending om mit partis regering, at den optrådte smaskhamrende usagligt, kom for sent og gjorde det forkerte. Jeg vil godt spørge, om det virkelig er et tonefald, som statsministeren mener bidrager til at få folketinget til at fungere, om det er den måde, forligspartier bør tale om hinanden på. Det tror jeg ikke, og derfor skal jeg ikke ofre det flere bemærkninger, men altså blot udtrykke min forundring.

Men det var ikke alene statsministerens tonefald, der undrede. Statsministerens hukommelse svigtede jo også. Det var jo ikke venstregeringen, som kom for sent. Ven-

stregeringen gennemførte i 1974 et valuta-vern på et tidspunkt, hvor den valutariske situation var lige så alvorlig som nu, men fremlagde det jo i en større økonomisk-politisk sammenhæng, fremsatte forslag — og fik dem gennemført — til en skattereform, til besparelser og til en indkomstpolitisk løsning, som jo var forhandlet også med socialdemokratiet og med organisationerne, i den forstand, at vi jo på et tidligt tidspunkt i sommeren 1974 undersøgte alle muligheder for at knytte skattereformen sammen med overenskomstudviklingen. Men hvem var det, som ikke deltog i den politik? Hvem var det, som stemte imod disse ting? Det var jo socialdemokratiet. Derfor vil jeg sige, at hvis statsministeren lægger vægt på at fremstille sin regering og sit parti som noget bundsolidt, så bør man nok forbigå begivenhederne i 1974.

Så var statsministeren forarget over, at vi kritiserer regeringen for at være for langsom. Her må jeg sige til statsministeren, at det nu engang er vores opfattelse, at vi er for langsomme, fordi vi står midt i en meget alvorlig økonomisk situation. For hver eneste uge eller måned, der forløber, forstørres omfanget af vores problemer, og derfor er det, jeg siger: hvad er det egentlig, der har forhindret regeringen i at spille ud? Hvad er det, der har forhindret os, som er enige om, hvad det er, vi i princippet skal lave, i egentlig at blive færdige allerede nu? Jeg hørte godt økonomiministerens svar, og vel, det må vi jo tage til efterretning. Det er altså regeringens opfattelse, at man kan vente, men efter min opfattelse var argumenterne ikke særlig tungtvejende. Vi mener stadig, at det haster.

Jeg må sige til statsministeren, hvad jeg allerede har sagt til økonomiministeren, at baggrunden for vores holdning i denne uge har været, at når regeringen kun kan komme med tanker om en afgiftsbuket og ikke fremlægge den i en større sammenhæng eller angive et bredere perspektiv, så er det klart umuligt at komme videre. Men det ændrer jo ikke ved den omstændighed, at naturligvis burde vi så hurtigt, som det var muligt, forsøge at gennemføre den nødvendige politik.

Jeg var glad for økonomiministerens tonefald i anden omgang, det lignede ham mere, og jeg var glad for, at han ligesom jeg havde